

ERA "EL PAS DE L'ERM" I L'ÚNICA SORTIDA ERA CAURE

Un relat de: [Jacob de Vinçà](#)

Hi ha un paratge envidrat en l'ampit
puc veure els propers anys
vivint entre la cremada i la mossegada,
vivint en el clam que reclama més sang.

Puc enderrocar les parets, trinxar les barricades,
córrer cap al lloc on els temors s'arrosseguen,
el desig s'amaga més enllà del bé i del mal,
encendrats en la malaguanyada terra.

Conec el cel i l'infern
però encara no he fet la meva tria,
crits enmig de la glaçada, vel de mirada esquinçada,
ningú pot escoltar la meua veu.

Caminar temerós pel barranc i el daltabaix,
un sender sense fi és el que he de trescar,
les veus del passat m'estiren, les del futur m'aboquen,
res en absolut és l'erm.